

рівні) та базується на попередньому особистому досвіді, репутації, емоційних оцінках та раціональному виборі об'єктів взаємодії, потенційна поведінка яких оцінюється щонайменш у термінах відкритості та неопортуністичності. Комунікативна взаємодія взагалі можлива лише за умови наявності довіри, тобто тоді, коли відомо, що зазвичай можна очікувати від Іншого, сприяючи концептуалізації довіри як соціального імперативу. Довіра, зінтерпретована в термінах соціальної підтримки, взаємовизнання, громадянських чеснот, є функціональною умовою відкритого внутрішнього впорядкування потенційно невизначених соціальних відносин в мережі різноманітних соціальних очікувань, забезпечуючи особистісно значущі настанови безпечності та надійності, що визначають цілі та спрямовують вибір прийомів, структурування та подачу інформації. Як комунікативна властивість колективної дії, довіра постає інтерсуб'єктивною соціальною реальністю, що має системні ефекти впорядкування, узгодження, легітимації, соціального редукування, трансакційної економії, забезпечуючи взаємну координацію очікувань з метою досягнення спільного успіху.

Анализируется современное глобализированный социум с целью выявления новейших технологий коммуникативного взаимодействия, которые являются составляющими концепции философии доверия.

Ключевые слова: философия доверия, коммуникативное взаимодействие, глобализированный социум.

Is analyzed contemporary globalized society in order to identify the latest technology communicative interactions that are part of the concept of philosophy confidence.

Keywords: philosophy of trust, communicative interaction, globalized society.

УДК 65.012.22:364

О.В. Гегечкорі

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Розглядаються основні напрями удосконалення механізмів державного управління соціальним розвитком сучасної України.

Ключові слова: держава, соціальний розвиток, управління соціальним розвитком.

Ефективність соціального розвитку є головним пріоритетом соціально-економічного розвитку регіону та країни в цілому. Значущість соціального розвитку для демократичних держав світу, у тому числі і України, важко переоцінити.

Соціальний розвиток - частина політики держави, яка своїми діями пом'якшує негативні наслідки індивідуальної і соціальної нерівності, соціально-економічних потрясінь у суспільстві. Державне управління соціальним розвитком будучи особливою формою управління, виступає як найважливіша складова соціально-економічної системи держави. Складні, конфліктогенні проблеми сучасного світу соціального розвитку неможливо вирішити за допомогою винятково технологічних інновацій і економічних засобів. Саме тому виконання соціальних функцій, покладених на державу, здійснюється через систему законодавчих і виконавчих органів влади на рівні президента, парламенту, уряду, органів місцевого самоврядування через механізми державного управління соціальним розвитком [1].

Виникнення проблеми ефективності соціального розвитку ґрунтується на визначенні ефективності державного управління. Приходченко Л.Л. відмічає, що у державному управлінні найкращі показники ефективності досягаються за умови вироблення якомога більшої кількості якісних продуктів (наданих послуг), досягнення позитивних змін в умовах життєдіяльності людей при заданому мінімумі витрат/ресурсів. Тобто, загальноприйнята формула ефективності, набуває дещо іншого змістовного наповнення, ніж у виробничому менеджменті, де акцент робиться, головним чином, на мінімізацію витрат при забезпеченні запланованого результату [2].

Результати державного управління соціальним розвитком (високий індекс людського розвитку) порівнюються із умовами їх досягнення (співвідносяться із витратами, які держава витрачає на складові індексу людського розвитку). Тобто ефективність державного управління соціальним розвитком залежить від показників якості життя та рівня життя, які входять до індексу людського розвитку. Зростання цього показника зумовить підвищення ефективності соціального розвитку держави.

Ефективність соціального розвитку складається з налагодженої роботи механізмів державного управління соціальним розвитком: політичного, правового, організаційного, економічного та мотиваційного.

Специфіка призначення кожного з механізмів державного управління соціальним розвитком їх взаємозалежність і взаємообумовленість зумовлюють необхідність їх дослідження і застосування у нерозривному, органічному взаємозв'язку. Оптимальне поєднання зазначених компонентів, враховуючи причинно-наслідкові зв'язки, виступає головною і необхідною

передумовою взаємодії елементів системи державного управління соціальним розвитком, в цілому забезпечуючи підвищення ефективності її функціонування.

Недосконалість роботи політичного механізму проявляється через розпорошення коштів, марнотратства і втрату можливостей для практичних позитивних зрушень у сфері соціального захисту; правового через відсутність цільового призначення соціального захисту та соціальної допомоги; організаційного у відсутності ефективної системи кадрового забезпечення соціального розвитку в органах державної влади та місцевого самоврядування; економічного у відсутності стимулів з боку держави для приватного сектора, кошти якого будуть інвестуватися у соціальний розвиток; мотиваційного через слабку інвестиційну привабливість галузей соціального розвитку.

Для удосконалення роботи механізмів державного управління соціальним розвитком необхідно створення інноваційної моделі соціального розвитку держави, в основу якої покладено ефективність функціонування механізмів державного управління соціальним розвитком. Модель забезпечується ефективністю роботи політичного (узгодження інтересів політичних партій, втілення засобів та методів здійснення політичної влади), правового (надає офіційний характер підтримки заданого режиму функціонування системи), організаційного (раціоналізує розподіл суб'єктності та визначає внутрішній зміст компетенції), економічного (відбувається вартісне оцінювання результатів управлінського процесу), мотиваційного (створення сприятливих умов функціонування об'єкта державного управління).

Створення інноваційної моделі соціального розвитку повинне будуватися на принципах соціальної держави, а саме принцип загального добробуту; принцип соціальної справедливості; принцип солідарності; принцип субсидіарності; принцип соціальної безпеки; та на функціях соціальної держави: захисної; стимулюючої, інвестиційної та інтегративної. Метою інноваційної моделі соціального розвитку держави є підвищення ефективності соціального розвитку, тобто зростання показників якості та рівня життя. Це можливо завдяки децентралізації державного управління соціальним розвитком, а само: охорони здоров'я через обґрунтування впровадження системи обов'язкового медичного страхування; системи освіти через запропонування етапів модернізації; пенсійного забезпечення через обґрунтування переходу до розподільчого принципу пенсійної системи; житлово-комунального господарства через впровадження Національної програми «Якість життя через комфортне житло», соціального захисту через удосконалення інформаційної системи соціальних гарантій.

Основними шляхами удосконалення механізмів державного управління соціальним розвитком є: забезпечення роботи політичного механізму державного управління соціальним розвитком через закріплення на державному рівні Концепції державного управління соціальним розвитком; правового механізму через удосконалення Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» для адресної соціальної допомоги через визначення причини, по яких громадяни стали незаможними; організаційного, через удосконалення кадрового забезпечення соціального розвитку; економічного через впровадження методики оцінки ефекту від інвестицій у соціальний розвиток держави; мотиваційного через створення системи податкових пільг для підприємств, які займаються соціальними інвестиціями.

Впровадження інноваційної моделі соціального розвитку держави дозволить налагодити роботу інфраструктурного забезпечення державного управління соціальним розвитком, а саме:

- реформування кадрового забезпечення соціального розвитку через створення служби контролінгу в органах державної влади та місцевого самоврядування. Головною функцією служби державного контролінгу є створення інформаційної системи менеджменту органу державної влади для складання планів соціально-економічного розвитку регіону, основними складовими якого є план розвитку освіти, охорони здоров'я та житлово-комунального господарства;
- формування інвестиційної привабливості галузей соціальної сфери через упровадження оцінки соціального ефекту державних інвестиційних проектів, яка складається з п'яти етапів.

Список використаних джерел

1. Ільїн В.І. Основні контури системи соціальної стратифікації суспільства / В.І. Ільїн// Рубіж. - 1991. - № 1. - С.96-108.
2. Приходченко Л.Л. Забезпечення ефективності державного управління на засадах демократичного врядування: автореф. дис.... д-ра наук з держ. упр.: 25.00.02 / Людмила Леонідівна Приходченко; Класич. приват. ун-т. - Запоріжжя, 2010.-36 с.

Рассматриваются основные направления совершенствования механизмов государственного управления социальным развитием современной Украины.

Ключевые слова: *государство, социальное развитие, управление социальным развитием.*

The main directions of improvement of mechanisms of state management of social development of contemporary Ukraine.

Keywords: government, social development, management of social development.

УДК 7.04.17

О.А. Пушонкова

ВІЗУАЛЬНА ГАРМОНІЯ ЯК ТИП ХУДОЖНЬОГО МОДЕЛЮВАННЯ СВІТУ

Актуалізовано проблему зміни характеристик формування та передачі візуальної інформації у просторі сучасної культури, становлення візуальної мови з точки зору художнього моделювання світу. Досліджено моделі візуально-гармонійної цілісності у взаємовпливі формальних та змістовних ознак художніх образів. Виявлено суперечливість сучасних підходів щодо нового типу візуальності та окреслено його провідні характеристики.

Ключові слова: візуальна інформація, візуальна мова, художнє моделювання, пластичне мислення, гармонія, онтологія бачення.

Візуальна інформація супроводжує нас протягом життя. Окрім зорових універсалій ми маємо справу з культурно-історичними особливостями бачення, які дозволяють нам безпомилково відрізняти, наприклад, Стародавній Єгипет від Середньовіччя. Тоді ми говоримо вже про рівень присутності людини у візуальній інформації, як про «візуальне знання» та «візуальну мову». Для людини історично будь-яка візуальна інформація виступає, перш за все, образом, який виступає невід'ємною частиною гармонійного світу. Сучасна візуальна мова є полем для неоднозначних та суперечливих інтерпретацій, від уявлення про створення нового простору комунікації до розуміння її штучного та небезпечного для ідентичності людини характеру.

У кожному культурну епоху були свої уявлення про гармонію і довершеність, як результат найбільш бажаної форми комунікації зі світом. Найбільш повно вони представлені у мистецтві. В інформаційну добу актуальності набуває дослідження характеристик сучасного типу візуально-гармонійної цілісності, що має прояв у сучасній культурі з її простором повсякденності.

Метою статті є дослідження історичних відмінностей стратегій побудови візуальної гармонії у єдності формальних та змістовних ознак, виявлення суперечності сучасних підходів щодо нового типу гармонійно-